

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203923
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2319203923.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: P. I., narodený XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, Q., právne zastúpený: JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 2.184,24 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 18Csp/172/2019-167 zo dňa 24.11.2020 vo výrokoch I., III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.869,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.156 eura od 30.01.2017 do 09.08.2019, zo sumy 2.121,31 eura od 10.08.2019 do 13.09.2019, zo sumy 2.086,62 eura od 14.09.2019 do 18.10.2019, zo sumy 2.051,93 eura od 19.10.2019 do 03.01.2020, zo sumy 2.017,24 eura od 04.01.2020 do 28.02.2020, zo sumy 1.972,33 eura od 29.02.2020 do 17.03.2020, zo sumy 1.869,30 eura od 18.03.2020 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. konanie v časti o zaplatenie sumy 314,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34,69 eura od 10.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eura od 14.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eura od 19.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eura od 04.01.2020 do zaplatenia, zo sumy 44,91 eura od 29.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 103,03 eura od 18.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 28,24 eura od 30.01.2017 do zaplatenia zastavil a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 40 ods. 3, 4, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1 veta prvá, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), c), d), § 8 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 písm. a) až l), s), z), aa), § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 8.12.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 74,67 eura (vrátane poistenia vo výške

4,88 eura, ktoré si sám dobrovoľne zvolil) v termínoch podľa splátkového kalendára, ktorý bol súčasťou zmluvy. Ročná úroková sadza (fixná) bola v zmluve dojednaná vo výške 25 %, RPMN 25 %, odplata 25 %, priemerná RPMN bola vo výške 18,09 % a termín konečnej splatnosti bol 20.12.2020. V čl. I. a II. zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú uvedené osobné údaje o žalovanom (jeho generácie, kontaktné údaje, rodinný stav - slobodný, dosiahnuté vzdelanie - stredoškolské, spôsob bývania - vlastný byt/dom) a údaje o zamestnaní a finančnej situácii (štátny zamestnanec od 01/2003 na dobu neurčitú, čistý mesačný príjem 900 eur, mesačné finančné náklady 500 eur, iné mesačné výdavky 0 eur, počet vyživovaných osôb 0, žiadne zrážky zo mzdy). V čl. III. zmluvy o spotrebiteľskom úvere si žalovaný zvolil komplexný súbor poistenia B), vyhlásil, že spĺňa podmienky na vznik poistenia, že súhlasí s výškou poistného za zvolený súbor poistenia. V čl. V. zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný vyhlásil, že všetky údaje týkajúce sa klienta sú úplné a pravdivé. Podľa bodu 6.1 Zmluvných podmienok klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v splátkovom kalendári. Podľa bodu 11.2 Zmluvných podmienok (čl. VI. Zmluvy), Vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky: spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenej celej pohľadávky spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Spoločnosť je ďalej v prípade nesplácania úveru oprávnená účtovať klientovi úroky z omeškania a iné náklady súvisiace s vymáhaním pohľadávky spoločnosti uvedené v tejto zmluve. Z predžalobnej upomienky zo dňa 26.11.2016 vyplýva, že právny predchodca žalobcu pre omeškanie žalovaného s riadnym splácaním úveru, vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 293,35 eura a upozornil ho, že ak do 5.1.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09/2016, bude oprávnený úver zosplatiť. Podľa pripojenej doručky žalovaný upomienku prevzal dňa 10.12.2016. Listom zo dňa 24.1.2017 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že jeho dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz a dlžnú čiastku v celkovej výške 2.619,25 eura žiadal uhradiť po doručení tohto oznámenia. Predmetný list žalovaný neprevzal v odbernej lehote a dňa 14.2.2017 bol vrátený právnomu predchodcovi žalobcu. Z prehľadu splátok a úhrad žalovaného vyplýva, že žalovaný uhradil celkovo na splátkach sumu 989,95 eura, poslednú pred zosplatením dňa 24.10.2016 vo výške 80 eur. Pôžička bola zosplatená dňa 19.1.2017. Z Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako postupcom a Intrum Slovakia, s.r.o. ako postupníkom v spojení s Prílohou č. 3 a so Žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 10.2.2020 vyplýva, že pohľadávka postupcu voči žalovanému zo zmluvy č. 7159570 vo výške 2.184,24 eura bola postúpená postupníkovi (žalobcovi). Listom zo dňa 25.2.2020 oznámila Všeobecná úverová banka, a.s. žalovanému, že k 19.2.2020 postúpila svoju pohľadávku zo zmluvy č. 7159570 uzavretej dňa 8.12.2015 medzi ním a ako dlžníkom a postupcom ako veriteľom spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o.. Predmetné oznámenie adresované žalovanému na adresu jeho evidovaného pobytu bolo podané na poštovú prepravu dňa 25.2.2020 (doporučene).

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že je nepochybné, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal a žalovaný nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ako aj skutočnosť, že ide o predtlačенú formulárovú (typovú) zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť jej obsah, teda žalovaný má v tomto zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto sa súd prvej inštancie predmetnou zmluvou zaoberal z pohľadu dodržania náležitostí vyžadovaných § 9, pričom zistil, že zmluva bola platne uzavretá a obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti vrátane tých, ktorých absencia sankcionuje úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (§ 11). Žalobca má teda nárok na úroky, ako aj poplatky spojené s poskytnutým úverom. Z obsahu úverovej zmluvy taktiež nepochybne vyplýva, že žalobca postupoval pri poskytnutí úveru žalovanému v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, teda s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver. Vychádzal pritom z údajov obsiahnutých v čl. I. a II. zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré mu poskytol sám žalovaný, pričom žalovaný vyhlásil, že všetky ním poskytnuté údaje sú úplné a pravdivé. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepochybne vyplýva, že právny predchodca žalobcu si vyžiadal od žalovaného údaje o jeho osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, čomu tiež korešponduje povinnosť žalovaného zakotvená v § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V žiadnom ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zakotvená

povinnosť veriteľa preveriť údaje poskytnuté spotrebiteľom v rôznych databázach; je to len oprávnenie veriteľa. Pokiaľ si teda právny predchodca žalobcu vyžiadal pred uzavretím zmluvy od žalovaného údaje o jeho osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, z ktorých nepochybne vyplýva, že žalovaný bol schopný splácať poskytnutý úver (slobodný, vlastné bývanie, zamestnaný na dobu neurčitú, čistý mesačný príjem 900 eur, mesačné finančné náklady 500 eur, iné mesačné výdavky 0 eur, počet vyživovaných osôb 0, žiadne zrážky zo mzdy) postupoval v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ku dňu 26.11.2016 bol žalovaný v omeškaní so splácaním splátok vo výške 293,35 eura, t. j. viac ako troch celých splátok pôžičky, preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.11.2016 vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy a súčasne ho upozornil na možnosť zosplatnenia úveru/pôžičky. Nakoľko žalovaný napriek výzve, ktorú prevzal dňa 10.12.2016, dlžnú sumu neuhradil, právny predchodca žalobcu úver v súlade so zmluvou (bod 11.2 zmluvných dojednaní) a zákonom (§ 53 ods. 9 OZ) zosplatnil ku dňu 19.1.2017. Aj prípadné nedoručenie oznámenia o zosplatnení úveru nemá žiadny vplyv na zákonnosť samotného zosplatnenia. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že právny predchodca žalobcu (banka) nedodrжал ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, súd prvej inštancie nepovažoval túto námietku za dôvodnú. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že pôvodným veriteľom žalovanej pohľadávky bol nebankový subjekt (Consumer Finance Holding, a.s.), teda nejedná sa o bankovú pohľadávku. Všeobecná úverová banka, a.s. sa stala veriteľom predmetnej pohľadávky ako právny nástupca nebankového subjektu Consumer Finance Holding, a.s. z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti so Všeobecnou úverovou bankou, a.s.. Pôvodný veriteľ (Consumer Finance Holding a.s.) pohľadávku riadne a v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zosplatnil, čomu predchádzala písomná výzva zo dňa 26.11.2016 (ktorú žalovaný prevzal dňa 10.12.2012) potom, čo bol žalovaný viac ako 90 dní v omeškaní s plnením svojho záväzku. Teda špeciálne podmienky pre cesiu bankovej pohľadávky by splnil i pôvodný veriteľ ako nebankový subjekt. Avšak súd prvej inštancie bol jednoznačne toho názoru, že zákonné špeciálne podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vzťahujú výlučne na bankovú pohľadávku, teda takú, kde bola pôvodným veriteľom banka, čo nie je prejednávaný prípad. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.869,30 eura, ktorá pozostáva zo súčtu neuhradených splátok do zosplatnenia 896,04 eura (12 x 74,67 eura) a sumy po zosplatnení 2.249,91 eura (spolu 3.145,95 eura), po odpočítaní úhrad vykonaných žalovaným vo výške 1.276,65 eura. Keďže žalovaný sa s plnením svojho peňažného dlhu dostal do omeškania, súd prvej inštancie mu zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 5 % ročne, a to odo dňa požadovaného žalobcom, t. j. od 30.1.2017, so zohľadnením čiastkových úhrad žalovaného do zaplatenia.

5. Súd prvej inštancie žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech len v nepatrnej časti predmetu konania (2,88 %) priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z toho, že v časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť bez udania dôvodu (28,24 eura; 1,29 % predmetu konania) a v časti, v ktorej zobral žalobu späť z dôvodu čiastočnej úhrady dlžnej sumy žalovaným pred začatím konania (34,69 eura; 1,59 % predmetu konania - úhrada žalovaného zo dňa 9.8.2019), zaviniel žalobca zastavenie konania, a preto sa úspech v tejto časti pričítal žalovanému. V časti, v ktorej bola žaloba vzatá späť z dôvodu úhrad dlžnej sumy žalovaným po začatí konania (252,01 eura), bolo procesné zavinenie na strane žalovaného, preto sa úspech pričítal žalobcovi.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. podal odvolanie žalovaný z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu s odbornou starostlivosťou preskúmal bonitu žalovaného. Hoci v zmluve sa uvádzajú „Údaje Klienta o zamestnaní a finančnej situácii“, uvedené nie je postačujúce, pretože žalobca v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch najmä nepreukázal (ani netvrdil), že by veriteľ zisťoval ďalšiu úverovú zaťaženosť žalovaného prostredníctvom príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. Zároveň zo zmluvy vyplýva, že veriteľ si za účelom posudzovania bonity od žalovaného nevyžiadala žiadne doklady preukazujúce jeho príjmy a výdavky, keď podľa zmluvy vyžadoval od žalovaného iba občiansky preukaz, ktorý takýmto dokladom nie je. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Keďže žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovaného pred dorúčením žalobného návrhu, neboli splnené

podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Od 1.1.2018 sa právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti stala Všeobecná úverová banka, a.s. a podľa názoru žalovaného splnenie, resp. nesplnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nebankového subjektu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať so splnením, resp. nesplnením povinnosti banky alebo pobočky zahraničnej banky postupovať v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že pohľadávku postúpila až Všeobecná úverová banka, a.s. ako právny nástupca obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., a preto je potrebné predložiť výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách vystavenú Všeobecnou úverovou bankou, a.s.. Predžalobná upomienka zo dňa 26.11.2016 je neplatný právny úkon, pretože právny predchodca žalobcu obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nejde o výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách vypracovanú bankovým subjektom a napokon, táto výzva sa vzťahuje na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a nie na upozornenie na postúpenie pohľadávky. Podľa názoru žalovaného za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, keďže neobsahujú upozornenie na postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že vo zvyšnej časti zamietne žalobu.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, v spore bolo preukázané, že žalovaný poskytnutú sumu úveru veriteľovi nezaplatil. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutých výrokoch I., III. v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Už právoplatným výrokom II. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 314,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34,69 eura od 10.8.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eur a od 14.9.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eura od 19.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 34,69 eura od 4.1.2020 do zaplatenia, zo sumy 44,91 eura od 29.2.2020 do zaplatenia, zo sumy 103,03 eura od 18.3.2020 do zaplatenia, zo sumy 28,24 eura od 30.1.2017 do zaplatenia zastavil. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal vyhovujúci výrok I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.869,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.156 eura od 30.1.2017 do 9.8.2019, zo sumy 2.121,31 eur od 10.8.2019 do 13.9.2019, zo sumy 2.086,62 eura od 14.9.2019 do 18.10.2019, zo sumy 2.051,93 eura od 19.10.2019 do 3.1.2020, zo sumy 2.017,24 eura od 4.1.2020 do 28.2.2020, zo sumy 1.972,33 eura od 29.2.2020 do 17.3.2020, zo sumy 1.869,30 eura od 18.3.2020 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrok III. o náhrade trov konania, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a právne správne posúdil žalobcov nárok.

10. Ako prvé žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil splnenie si povinnosti veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) posúdiť schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať spotrebiteľský úver, keď túto schopnosť žalovaného posudzoval na základe údajov o príjmoch a výdavkoch, ktoré mu poskytol sám žalovaný.

11. Jednou z povinností uložených veriteľovi pri poskytovaní spotrebiteľského úveru je i povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vyplývajúca z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. S porušením povinnosti konať s odbornou starostlivosťou zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v ustanovení § 11 ods. 2 spája významné právne dôsledky. V prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa ustanovenia § 7 ods. 1 tohto zákona, nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Pri hrubom porušení tejto povinnosti sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

12. Zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 (ďalej aj „smernica“), ktorou sa v Článku 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.

13. Zmyslom úpravy je predovšetkým ochrana spotrebiteľa, vychádzajúc z cieľov smernice sa touto úpravou ale sleduje aj širšia spoločenská ochrana. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy bonitu spotrebiteľa predstavuje pre spotrebiteľa aj určitú záruku, že veriteľ bude pri poskytovaní úveru postupovať tak, aby ho do určitej miery chránil pred neschopnosťou splácať. Primárnym chráneným záujmom je tu ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným poskytnutím úveru, ktoré by viedlo k jeho insolvenčii so všetkými negatívnymi následkami, a to ako ekonomickými v podobe straty majetku, tak spoločenskými v podobe spoločenskej stigmatizácie (Wachtlová, Slanina: Zákon o spotrebiteľskom úvere, Komentár, Praha, C.H.Beck, 2011, s. 99).

14. Sekundárne sa ochranou spotrebiteľa dosiahne aj ochrana veriteľa a dočeli sa tým želaný stav zodpovedného úverovania.

15. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-449/13, CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, rod. Savary, Florian Bonato z 18.12.2014 uviedol, vykladajúc Článok 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 okrem iného to, že poskytovateľ úveru musí v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam zvážiť, či sa jedná o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné pre posúdenie úveruschopnosti spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzavretiu úverovej zmluvy podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa čiastky úveru uvedenej v tejto zmluve. Toto posúdenie je možné vykonať pomocou dokladov o finančnej situácii spotrebiteľa, ale nie je možné vylúčiť, aby poskytovateľ úveru zohľadnil prípadne skôr získané znalosti o finančnej situácii záujemcu o úver. Avšak len ničím nepodložené prehlásenia spotrebiteľa nemôžu byť samé o sebe kvalifikované ako dostatočné, pokiaľ nie sú podopreté žiadnymi dokladmi.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk v kontexte s dôkazmi, ktoré súdu prvej inštancie predložil žalobca, je možné konštatovať, že právny predchodca žalobcu sa pri poskytovaní úveru žalovanému, posudzujúc jeho úverovú schopnosť, uspokojil len, ako sám uviedol, s údajmi, ktoré mu žalovaný poskytol v zmluve o spotrebiteľskom úvere v čl. II. Údaje Klienta o zamestnaní a finančnej situácii v spojení s vyhlásením žalovaného, že všetky ním uvedené údaje sú úplné a pravdivé, skutočnosti o zamestnaní a finančnej situácii neoverujúc. Právny predchodca žalobcu mal pritom, ako zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, pri posúdení schopnosti dlžníka splácať úver konať

s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Aj keď totiž zákon ukladá spotrebiteľom povinnosť poskytnúť údaje umožňujúce posúdiť veriteľovi jeho schopnosť splácať úver, nezbavuje to veriteľa jeho povinnosti údaje získané od spotrebiteľa v rámci možností preveriť a následne profesionálne vyhodnotiť. Veriteľ musí náležite zisťovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver a požadovať doklady k jeho tvrdeniam. Veriteľ by mal úverovú bonitu dlžníka aktívne zisťovať a preverovať, nie sa uspokojiť len s jeho ničím nedoloženými vyhláseniami.

17. Odvolací súd s poukazom na uvedené v kontexte so skutkovým stavom zisteným z dôkazov vykonaných v priebehu konania na súde prvej inštancie dospel k odlišnému právnemu záveru ako súd prvej inštancie o tom, že právny predchodca žalobca ako veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa, keďže žalovanému poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii, uspokojil sa s údajmi uvedenými žalovaným v zmluve o úvere a s jeho vyhlásením o pravdivosti týchto údajov bez akéhokoľvek preverenia a aktívneho zisťovania jeho bonity. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobca len formálne a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov.

18. Postup právneho predchodcu žalobcu je preto možné v konkrétnych okolnostiach hodnotiť podľa ustanovenia § 11 ods. 2 veta prvá a druhá zákona o spotrebiteľských úveroch ako nekonanie s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň hrubé porušenie tejto povinnosti s dôsledkami, ktoré z porušenia vyplývajú, a to zánik oprávnenia od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Odvolacia námietka žalovaného o nesprávnom posúdení súdom prvej inštancie splnenia si povinnosti právneho predchodcu žalobcu konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného je tak opodstatnená.

19. Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že neboli splnené podmienky v zmysle ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže súd prvej inštancie pochybil pri aplikácii ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd dospel k odlišnému právnemu názoru o nesplnení si povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, dôsledkom ktorého porušenia je zánik oprávnenia vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, je bezpredmetné zaoberať sa touto odvolacou námietkou žalovaného. Ak teda veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru, bolo nadbytočným zo strany súdu prvej inštancie zaoberať sa splnením podmienok predpokladaných uvedenými ustanoveniami na uplatnenie práva veriteľa žiadať od dlžníka zaplatenie celej pohľadávky.

20. Napokon žalovaný v odvolaní namietal nesplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“). Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka veriteľa zo spotrebiteľského úveru). Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní, teda upravuje pravidlá pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu. V preskúmanom prípade bola Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bola v zmysle Prílohy č. 3 i sporná pohľadávka, uzatvorená dňa 30.11.2017 medzi Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcom 1 (pôvodný veriteľ), Všeobecná úverová banka, a.s. ako postupcom 2 a žalobcom ako postupníkom, pričom k zániku Consumer Finance Holding, a.s. došlo ku dňu 31.12.2017 zlúčením so Všeobecnou úverovou bankou, a.s., ktorá sa stala dňom 1.1.2018 jeho právnym nástupcom. K postúpeniu spornej

pohľadávky tak nedošlo z banky na nebankový subjekt, ako sa mylne domnieva žalovaný, keďže zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená ešte v čase, keď veriteľom spornej pohľadávky bol Consumer Finance Holding, a.s., teda pred jeho zánikom zlúčením so Všeobecnou úverovou bankou, a.s.. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/28/2020 z 28.10.2020 odvolací súd uvádza, že z jeho obsahu nie je zistiteľné, kedy bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, a preto jeho závery nie sú použiteľné v prejednávacom prípade. V súdenom spore potom nepripadá do úvahy aplikácia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako správne uzavrel aj súd prvej inštancie v preskúmanom prípade. Odvolacia námietka žalovaného o nepreukázaní splnenia podmienok pre platné postúpenie v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nie je opodstatnená.

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu tak odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec čiastočne nesprávne právne posúdil tým, že nesprávne interpretoval ustanovenie § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V nadväznosti na to ďalej súd prvej inštancie nesprávne vytvoril skutkový základ, keď chybné vyhodnotil vykonané dôkazy, pričom stav predpokladaný hypotézou ním aplikovaných noriem nebol daný. Súd prvej inštancie tým, že vec čiastočne nesprávne právne posúdil a svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého kvalifikoval nárok uplatňovaný žalobcom ako opodstatnený. V dôsledku čiastočného nesprávneho právneho posúdenia veci a vád v skutkových zisteniach súd prvej inštancie vôbec nevedol dokazovanie ohľadne výšky uplatnenej pohľadávky vo vzťahu k zániku oprávnenia veriteľa od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a v spojitosti so splatnosťou a zaplatením jednotlivých splátok úveru. Tu potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

22. Pochybenie súdu prvej inštancie nastalo aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Hoci súd prvej inštancie meritorne rozhodol len o časti uplatneného nároku (výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie) a v časti konanie zastavil (výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie), aplikoval len ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a opomenul aplikovať ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku a tento svoj postup pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania ani žiadnym spôsobom v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysvetlil. Rovnako z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je zrejmé, ako dospel súd prvej inštancie ku konštatovaniu úspechu žalobcu vo veci (odôvodnenie neobsahuje výpočet čistého úspechu žalobcu) a prečo sa súd prvej inštancie zaoberá nepatrným neúspechom žalobcu, keď právna úprava podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je už neúčinná a podľa aktuálnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku bolo povinnosťou súdu prvej inštancie dôsledne vypočítať pomer úspechu a neúspechu strán v spore podľa zásady úspechu za výsledok sporu v spojení so zásadou zodpovednosti za zavinenie. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia a na to nadväzujúcej absencie riadneho a presvedčivého rozhodnutia je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie o náhrade trov konania je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

23. Odvolací súd sa stotožnil s podstatou odvolacej argumentácie žalovaného a v dôsledku skutkových i právnych vád preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie mu neostávalo nič iné, než rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. vo veci samej a v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku zrušiť a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o zvyšnom nároku žalobcu, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), po zohľadnení skutočnosti, že žalovaný vstupoval do tohto záväzkového vzťahu ako spotrebiteľ. Je tiež potrebné dôsledne sa oboznámiť so skutkovými tvrdeniami žalobcu ohľadne uplatneného nároku v žalobe a vo vyjadreniach, s listinnými dôkazmi predloženými stranami, ozrejmiť z čoho žalobcom uplatnený nárok pozostáva, t. j. bezpečne zistiť jednotlivé dielčie nároky (istina, úrok, úroky za omeškanie), z ktorých pozostáva žalobcom uplatnená suma. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné vyhodnotiť v

súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).